

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om byområder og vold blandt unge

(2009/C 317/06)

Ordfører: José María ZUFIAUR NARVAIZA

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg besluttede den 10. juli 2008 under henvisning til forretningsordenens artikel 29, stk. 2, på eget initiativ at afgive udtalelse om:

Byområder og vold blandt unge

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Beskæftigelse, Sociale og Arbejdsmarkedsmæssige Spørgsmål og Borgerrettigheder, som udpegede José María Zufiaur Narvaiza til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 25. juni 2009.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 455. plenarforsamling den 15. og 16. juli 2009, mødet den 15. juli 2009, følgende udtalelse med 174 stemmer for, 3 imod og 7 hverken for eller imod.

1. Resumé og henstillinger

1.1. Det europæiske samfund er i øjeblikket bekymret over volden og kriminaliteten blandt mindreårige og unge voksne. Imidlertid ønsker det at arbejde for de unges fulde udvikling og deres sociale og arbejdsmarkedsmæssige integration. Selv om volden blandt unge dækkes både indgående og regelmæssigt i de nationale medier, er det vigtigt at påpege, at de europæiske statistikker⁽¹⁾ generelt ikke viser nogen mærkbar stigning i ungdomskriminaliteten, som faktisk ligger forholdsvis stabilt. Formålet med denne initiativudtalelse er at bidrage med en afklaring samt en række henstillinger vedrørende volden blandt unge, uden at den dog ønsker at sætte ungdommen under anklage, ej heller forklejne volden som værende blot et udtryk for visse afvigelser.

1.2. I tidens løb har de enkelte retssystemer i Europa udviklet hver deres model for børne- og ungdomsret, hvilket forklarer forskellene mellem de normative modeller og den måde, volden blandt børn og unge tackles på. Den gældende børne- og ungdomsret i EU's forskellige medlemslande udviser således betragtelige forskelle mellem forhold som socialsikringspolitikker, forebyggelse, den kriminelle lavalder, anvendte procedurer, hvilke tiltag eller straffeforanstaltninger der finder anvendelse, tilgængelige ressourcer osv. Denne mangfoldighed findes imidlertid i samfund, som ellers gerne deltager i det europæiske samarbejde, men som er hårdt ramt af krisen, og hvis få midler til finansiering af politikker for integration af unge bliver endnu færre.

1.3. Henstillingerne i denne udtalelse følger to hovedakser, hvoraf den første er den præventive tilgang til problemet. Således bunder voldelig eller antisocial adfærd ofte i spørgsmål som den bymæssige struktur samt forarmelsen og marginaliseringen af visse befolkningsgrupper. Selv om unge under disse forhold er ophavsmænd til volden, er de også ofre for den omgivende verden. Derfor kan løsningen på den kollektive vold blandt børn og unge og forebyggelsen heraf ikke kun findes i retsforfølgning og

straf for de begåede handlinger. Den anden hovedakse i udtalelsen drejer sig om, at det ikke er hensigtsmæssigt at gribe dette fænomen an udelukkende fra et nationalt perspektiv, da der er en stor overlapning mellem de europæiske lande, når det gælder økonomi, værdier, social adfærd og kommunikation.

1.4. Det er et faktum, at volden blandt unge og ungdomskriminalitet er fænomener, der har eksisteret i mange år i de europæiske lande og har tilbagevendende karakter. Generelt har disse fænomener været betragtet som symptomer på et sygt samfund. I dag ser man dem snarere som udtryk for utryghed, således som det fastslås i Peyrefitte-rapporten⁽²⁾, der sondrer mellem kriminalitet og frygten for kriminalitet.

1.5. I en europæisk sammenhæng, hvor spørgsmålet om vold blandt unge vækker særlig interesse, vedtog **Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg** den 15. marts 2006 en udtalelse med titlen: »Forebyggelse og håndtering af ungdomskriminalitet samt ungdomsretssystemets rolle i EU«⁽³⁾. Denne udtalelse, som understregede betydningen af en præventiv tilgang, er blevet taget til efterretning af EU-institutionerne⁽⁴⁾ og har også fungeret som reference i forskellige europæiske og internationale fora, som har behandlet ungdomskriminalitetens retlige, strafferetlige og sociale aspekter.

1.6. I udtalelsen blev det anbefalet at gennemføre en undersøgelse af fænomenet ungdomskriminalitet. Vold begået af mindreårige og unge (dvs. teenagere fra 13-18 år og unge voksne i alderen 18-21 eller i nogle lande endda 25 år, da unge op til denne alder i disse lande stadig hører ind under strafferetssystemet for mindreårige) er et fænomen, som nyder større og større

(1) Det viser f.eks. oplysninger fra anklagemyndigheden i Spanien, hvor kriminaliteten er faldet med næsten 2 % i 2007 i forhold til 2006.

(2) Rapport fra Udvalget for undersøgelse af vold, kriminalitet og forbrydelser. Réponses à la violence (Løsninger på volden), Paris- Presse Pocket 1977, s. 41.

(3) EØSU's udtalelse af 15. marts 2006 om »Forebyggelse og håndtering af ungdomskriminalitet samt ungdomsretssystemets rolle i EU«, ordfører: José María Zufiaur Narvaiza (EUT C 110 af 9.5.2006).

(4) Europa-Parlamentets beslutning af 21. juni 2007 om ungdomskriminalitet - kvindernes, familiens og samfundets rolle. http://www.europarl.europa.eu/oeil/DownloadSP.do?id=13705&num_rep=6729&language=en.

opmærksomhed i de europæiske samfund. Imidlertid antager voldsforskellige former. Den finder sted i byområder, i skolen, især gennem mobning (*bullying*), men også inden for familien, i bander, i forbindelse med sportsarrangementer eller gennem anvendelse af nye kommunikationsteknologier som internettet m.fl. Alle disse udtryk for vold fortjener ganske vist at blive analyseret, men vi har valgt at afgrænse denne initiativudtalelses anliggende til den kollektive vold blandt unge i byområderne.

1.7. Den kollektive vold har nemlig de seneste 20 år fået en central rolle, og de mest marginaliserede kvarterer observeres og studeres af forskerne (sociologer, etnologer, geografer, jurister, politologer osv.). Selv om de faktorer, der ligger bag denne bymæssige dysfunktion, er velkendte: arbejdsløshed, ugunstige levevilkår, opbrud i familien, dårlige resultater i skolen, afbrudt skolegang, forskelsbehandling osv., har situationen tilspidset sig de senere år, og de anvendte midler er blevet skærpet. Krisen har forstærket de økonomiske og sociale problemer og skabt en social deklassering af de unge generationer i forhold til deres forældres generation. »Den sociale elevator« er gået i stå, og individualismen øget. Dette medfører en følelse af uretfærdighed og af at være afvist, som, når den udtrykkes kollektivt, bliver det mest synlige udtryk for modstand mod myndighederne.

1.8. I mangel af en officiel og juridisk definition er udtrykket kollektiv vold ofte blevet anvendt til at beskrive mangefacetterede og voldelige begivenheder, som finder sted i det offentlige rum, og som kommer til udtryk enten ved vold relateret til etnisk og race-mæssig diskrimination mellem forskellige grupper, hvilket også giver anledning til konflikter mellem rivaliserende bander, eller i forbindelse med forholdet mellem befolkning og myndigheder, som forholdet mellem unge og ordensmagten er et typisk billede på.

1.9. Selv om disse fænomener de senere år har bredt sig på det europæiske kontinent og finder sted i Frankrig, Storbritannien, Spanien, Holland, Danmark, Belgien, Grækenland osv., er de aldrig blevet opfattet som et overordnet problem af de nationale regeringer og EU-institutionerne, som heller ikke har gjort noget for at tackle dem, men snarere blevet set som enkeltstående og isolerede episoder af kortere varighed.

1.10. Derfor anbefaler denne udtalelse, at indsatsen på lokalt, nationalt og europæisk niveau koordineres. Samtidig opfordrer EØSU til, at der iværksættes en række målrettede fællesskabsprogrammer i forbindelse med familie-, ungdoms-, uddannelses-, og beskæftigelsespolitikkerne samt politikkerne for kriminalitetsforebyggelse og retslig koordination. Disse konkrete tiltag bør indgå i strategierne for byfornyelse, tilpasning af de offentlige tjenester, bekæmpelse af alle former for diskrimination samt søge at forbedre forholdet mellem staten og dens borgere, bl.a. via ordensmagten, gennem undervisning i samfundssind, etiske og sociale værdier samt medieanvendelse, og ved hjælp af støtte til uddannelse til forældrene.

2. Kendetegn ved og årsager til den kollektive vold blandt mindreårige i byområderne

2.1. **Forslag til en definition:** der findes ingen alment accepteret definition af kollektiv vold blandt mindreårige og unge voksne i byområderne. I den belgiske lovgivning har man udviklet konceptet bymæssigt »opstand«, men andre opfatter kollektiv vold som en række forbrydelser, der er begået af kendte og identificerede lovovertrædere. For indledningsvis at opstille en overordnet minimumsdefinition, vil vi i resten af dokumentet referere til denne vold som en koncentration af voldelig adfærd i byområder, der tjener som udtryksform for visse dele af befolkningen. Deltagernes motiver kan være mange forskellige: social forskelsbehandling, konflikter med ordensmagten, racehad, religiøse konflikter osv., hvilket på en vis måde stiller de sociale tjenesters mangler og utilstrækkelighed til skue, idet disse gennem deres sociale støtteaktiviteter skal forebygge denne form for vold. Denne definition anvendes til både at beskrive kollektiv vold, som finder sted i det offentlige rum og giver sig udslag i angreb på personer, der tilhører en etnisk gruppe, eller på politiet, og til at beskrive ødelæggelser og plyndringer som f.eks. brandstiftelse af offentlige bygninger eller køretøjer osv.

2.2. Det skal bemærkes, at stigningen i antallet af voldsepisoder (ødelæggelser og hærværk, slagsmål og overfald, røverier, voldtægter osv.) ikke kun kan tilskrives de unge, da vores tid er præget af en optrapning af volden. Ikke desto mindre er alderen på de personer, som begår volden i byerne, en vigtig faktor for forståelsen af fænomenet, og i forhold til de mulige løsninger har andelen af mindreårige og unge en vis betydning. Ved begivenhederne i Frankrig i 2005 viser politiets statistik således, at ud af 640 fængslede personer var 100 mindreårige. Ud fra et ønske om at forebygge er det vigtig især at fokusere på varige løsninger, som er rettet mod de unge generationer, der er drivkraften bag forandring og udvikling.

2.3. **Igangværende undersøgelse og beskrivelse:** hvert land har udviklet sin egen metode til at registrere og beskrive den kollektive vold i byerne. Komplekse systemer som Bui-Trongskaalen⁽⁵⁾, der rangordner intensiteten af de forskellige former for kollektiv vold i forhold til antallet af deltagere, organiseringsgraden, målene osv., gør det muligt at indkredse fænomenet. Gennem flere år og især efter begivenhederne i 2005 har Frankrig udviklet en række indikatorer for vold i byerne baseret på en analyse af niveauet af vold i belastede kvarterer med udgangspunkt i kvantitative og kvalitative undersøgelser og viktimeringsstudier. Disse og tilsvarende indikatorer i de andre europæiske lande er stadig for nye til at give en præcis indikation af omfanget af vold i byerne. Endvidere støder de altid på problemer med kilder og dataindsamling.

(5) *Résurgence de la violence en France* (Genopblusning af volden i Frankrig), Lucienne Bui-Trong, Futuribles, februar 1996 s. 17-18.

2.4. Som allerede præciseret i forbindelse med definitionen af fænomenet minder vi om, at selv om den kollektive vold indgår i en særlig national sammenhæng, udviser den ikke desto mindre en række fællestræk i Europa. I lyset af de begivenheder, som har fundet sted i flere europæiske lande de senere år, er det således muligt at opstille en typologi for, hvordan begivenhederne forløber:

- **Sociale og politiske sammenstød:** denne kollektive vold opstår som reaktion på forskelsbehandling og social, økonomisk og geografisk udstødelse. Den antager form af voldelige reaktioner over for ordensmagten eller de af statens repræsentanter, som anses for at være ansvarlige for disse sociale problemer. Aspektet af protest mod systemet og de situationer, der opfattes som uretfærdige, udløser sammenstødene med de retshåndhævende myndigheder, de offentlige institutioner, der repræsenterer staten, og samfundet, som anses for undertrykkende. Frankrig har været særlig berørt af sociale sammenstød i forbindelse med den såkaldte forstadskrise, hvor manglen på social blanding og flere årtiers ørkesløs bypolitik har ført til stigmatisering af disse byområder. Disse politisk prægede opstande ⁽⁶⁾ består af en cyklus i tre etaper, som omfatter udbruddet, der har at høre med en ofte tragisk og uretfærdig begivenhed, euforien og gruppeeffekten samt endelig udmattelsen ⁽⁷⁾.
- **Tab af kontrollen:** her handler det om politiske, sportslige eller kulturelle massedemonstrationer, som udarter og ender med, at ikke blot arrangørerne, men også politiet mister kontrollen. Vold under fodboldkampe, »rave parties« eller sågar tab af kontrollen med offentlige demonstrationer er eksempler på dette fænomen. Til antallet af deltagere og de generelle tab af kontrol kommer også deltagelsen af ballademagere, dvs. personer som ønsker at forvolde så mange materielle ødelæggelser som muligt. EU må ikke glemme, at disse ukontrollable voldsepisoder i visse tilfælde frister til udøvelse af mere organiseret vold, som er en endnu større trussel mod demokratiet.
- **Konflikter mellem voldelige bander:** Selv om de langt fra er voldelige pr. definition, udgør bander en erstatning for familien og de unges nære omgivelser og giver en følelse af at tilhøre en gruppe og på en vis måde et konkret svar på deres ungdommelige usikkerhed. Netop i tilfældet voldelige bander kendetegnes denne form for afvigelse af kriminelle aktiviteter forbundet med grupperingen af teenagere eller unge voksne, som ynder at bruge magt og intimidering, og som forholdsvis regelmæssigt arrangerer konfrontationer eller giver sig af med voldshandlinger. Disse bander støder sammen i bymiljøet, både på gader og stræder og i storcentre, for at hævde deres territorium eller håndhæve en eller

anden form for illegal handel eller lægge pres på myndighederne gennem disses repræsentant, der kan være en politibetjent, vagt eller sikkerhedsvagt som i den nordlige del af Paris eller Londons sydlige kvarterer, hvor rivaliserende grupper regelmæssigt støder sammen. I Spanien har de latinamerikanske bander (som kaldes »Maras« eller »Pandillas« og Latin kings og Ñetas) gjort deres indtog. Bandefænomenet er en måde, hvorpå de unge kan finde tryghed hos hinanden i en fjendtlig verden, hvor de står i opposition til de »andre« fra nabogaden eller nabokvarteret. I dag dannes disse bander af samfundets udstødte i visse forstæder, og den vold, de udøver, hænger sammen med deres mangel på succes, dårlige vilkår osv. Det er nødvendigt at finde en målrettet løsning på de voldelige bander for at undgå, at deres medlemmer ender i organiseret kriminalitet.

- **Etniske og religiøse sammenstød:** denne form for vold er i første række kendetegnet ved at være etnisk, da gerningsmænd og ofre for størstedelens vedkommende kommer fra en etnisk gruppe, en religiøs gruppe eller lignende. Flere europæiske lande som Storbritannien, Spanien (optøjerne i Alcorcon i oktober 2007 mellem unge spaniere og latinamerikanere), Italien, Holland (oktober 2007 i Amsterdam), Danmark (februar 2008), Belgien (Anderlecht i maj 2008) osv. har dannet ramme for denne form for sammenstød, hvor indvandring og religiøse aspekter samt et meget komplekst sammenfald af faktorer spiller en vigtig rolle.

2.5. De voldelige episoder i byområderne har flere årsager, som optræder sammen i større eller mindre grad afhængig af, hvilken type begivenhed der er tale om:

- Fattigdom, dårlige vilkår, arbejdsløshed. Den kollektive vold i Europa har især fundet sted i de mest belastede kvarterer som følge af marginalisering og social udstødelse. Opbrud i familien, ungdomsarbejdsløshed, usikre ansættelsesvilkår samt manglende uddannelse og dermed manglende integration på arbejdsmarkedet og i samfundet gør disse kvarterer særlig sårbare over for de økonomiske konjunkturer, navnlig i tilfælde af økonomisk krise, som det er tilfældet lige nu.
- Adgang til våben og ulovlige stoffer. Handlen med hårde stoffer, som i de fleste nationale hovedstæder og provinshovedstæder varetages af voksne og ikke af mindreårige, avler vold forbundet med denne ulovlige handel og fører til udbredelse af skydevåben. Børn og unge, som er ofre for en verden, de ikke forstår, kan være mål for pusherne, som udnytter nogle af disse unge.
- Byplanlægning. De såkaldt belastede kvarterer i europæiske byer har en række fællestræk og betragtes ofte som forstadsghettoer, da de ikke længere lever op til kriterierne om at være socialt blandede og moderne kvarterer. Disse kvarterer og bogligblokke, som enten ligger i centrum af byerne (Storbritannien, Belgien) eller i deres periferi (Frankrig, Tyskland) er dårligt vedligeholdte og forfalder lidt efter lidt, indtil de bliver sundhedsskadelige og farlige.

⁽⁶⁾ Le Goaziou (V.), Mucchielli (L.) 2006, *Quand les banlieues brûlent. Retour sur les émeutes* (Når forstæderne brænder. Tilbageblik på urolighederne), Paris, La Découverte.

⁽⁷⁾ Bachmann (C.), Le guennec (N.), 1997, *Autopsie d'une émeute. Histoire exemplaire du soulèvement d'un quartier* (Analyse af et oprør. Historien om et boligkvarters opstand), Paris, Albin Michel.

- Forholdet til ordensmagten. Ofte næres den kollektive vold af en følelse af had, fordi de unge har det indtryk, at politiet forfølger synlige mindretal eller anvender overdreven magt⁽⁸⁾. Det franske Center for strategisk analyse (Centre d'analyse stratégique) præciserer, at »beboernes fjendtlighed mod ordensmagtens tilstedeværelse i deres kvarter ligesom den manglende tillid til staten og de offentlige institutioner er til at tage at føle på«⁽⁹⁾.
- Medierne. Medierne er ofte tilbøjelige til at rette fokus mod det negative og dermed stigmatisere beboerne i de belastede kvarterer yderligere og give næring til volden ved at overeksponere disse fænomener. I Frankrig dækkede medierne i 2005 dagligt begivenhederne, mens regeringerne i Belgien og Tyskland bestræbte sig på at begrænse de offentlige skildringer for at undgå nye lovovertrædelser inspireret af de foregående.

3. Forskellige former for løsninger på et tværnationalt problem

3.1. Set med europæiske øjne er volden i byområderne særlig alvorlig, hvad enten den er sporadisk eller vedholdende. Det gælder både fra et politisk synspunkt, idet den drager statens evne til at skabe respekt om den sociale pagt og til at beskytte borgerne i tvivl, og fra et socialt synspunkt, da volden afspejler social splittelse og integrationsproblemer. På den baggrund bør staten bidrage med entydige løsninger på problemet med kollektiv vold i byerne. Det er dog nødvendigt at holde sig for øje, at disse løsninger i høj grad varierer fra ét land til et andet, og at tiltagene i nogle tilfælde fokuserer mere på straf og i andre tilfælde i højere grad er forebyggende. Imidlertid er det nødvendigt at de offentlige politikker, som skal løse dette problem, hele tiden evalueres på EU-niveau. Ligeledes bør man forsøge at gøre statistikkerne på området mere anvendelige og sammenlignelige (dataene om lovovertrædelser bør ikke udelukkende analyseres ud fra antal indgivne anmeldelser, men også ud fra hvilken procentdel, der opklares). Det er nødvendigt at udvikle fælles indikatorer for at fremme brugen af politi- og retsregistre på nationalt niveau frem for mere eller mindre subjektive undersøgelser om viktimering.

3.2. Generelt antager landenes løsninger på problemet følgende former:

- Tiltag til fremme af positiv forskelsbehandling til fordel for belastede kvarterer. Det gælder f.eks. de særligt prioriterede uddannelsesområder og områder, hvor der tilbydes forberedelse til det første job, i Frankrig. Sådanne tiltag findes også i Berlin, hvor unge frivillige og politibetjente sammen går på regelmæssige patruljer for at undgå og forebygge situationer, som risikerer at ende med voldsepisoder i byen. Siden disse blandede politipatruljer blev dannet (hvilket gjorde det nødvendigt at overtale de tidligere bandechefer til at samarbejde), er kriminaliteten i de områder, hvor der patruljeres, faldet med 20 %⁽¹⁰⁾.

⁽⁸⁾ The Politics of Protest. Extra-Parliamentary Politics in Britain since 1970. Peter Joyce. Palgrave Macmillan, 2002.

⁽⁹⁾ Centre d'analyse stratégique. *Les violences urbaines: une exception française? Enseignements d'une comparaison internationale (Volden i forstæderne: en fransk undtagelse? En international sammenligning)*, note de veille n° 31, 23. oktober 2006. (<http://www.strategie.gouv.fr/IMG/pdf/NoteExterneDeVeille31.pdf>)

⁽¹⁰⁾ *Jeunes et policiers font cause commune à Berlin (Unge og politi gør fælles sag i Berlin)*, http://www.oijj.org/news_ficha.php?cod=54117&home=SI&idioma=es.

- Øget polititilstedeværelse og videoovervågning i følsomme områder som skoler eller steder, hvor der dyrkes fritidsaktiviteter, tiltag som i sig selv ikke fuldt ud løser problemet. Dette har dels kunnet fremprovokere en stigmatisering af de berørte områder, dels kunnet give de unge en følelse af permanent overvågning og strafforfølgning.

- Mere eller mindre omfattende byfornyelsespolitikker afhængig af, hvilket land der er tale om. I Frankrig bl.a. via agenturet for byfornyelse⁽¹¹⁾. I Tyskland gennem byfornyelse udført i forbindelse med genforeningen af landet.

3.3. På den anden side kan en effektiv **territorial samhørighedspolitik** bidrage til at undgå, at faktorer, som giver næring til voldelige tilbøjeligheder hos de unge, koncentrerer sig i byområderne. Derfor er der blevet gjort en stor indsats for at byforny og styrke byernes boligområder. Renoveringen af byområderne forudsætter langsigtede overvejelser over byfornyelserne inden for rammerne af en overordnet strategisk plan for fysisk planlægning med inddragelse af alle de berørte parter, herunder de unge. Formålet er atter at gøre disse kvarterer til en del af byen og få dem på ret køl igen for at tilgodese den lokale befolknings udvikling og fremme disse offentlige områders sociale, økonomiske og kulturelle funktion. Begrebet »residentialisering«, der defineres som en særlig metode til at genrejse byområderne, har til formål at regulere de særlige problemer i boligområderne ved at gøre byen til et sted for integration og forebyggelse for at løse de aktuelle byproblemer: narkohandel, besættelser, vold og miljøforringelse. Hovedformålet er at undgå udstødelse i forhold til resten af befolkningen ved at fremme trafik i områderne, så disse kvarterer kan åbne sig for resten af byen og derigennem styrke sin synlighed og integrationen af byens borgere i sit område. Disse former for byfornyelse bør dog ledsages af stærke strategier inden for uddannelse, erhvervsuddannelse og adgangen til beskæftigelse. Ellers vil vi ikke se nogen forbedringer.

3.4. Volden blandt de unge har rødder i manglende social samhørighed, der er forbundet med en civilsamfundskrise i byerne. I det offentlige rum, som især er kendetegnet ved, at det bringer meget forskellige borgere sammen, er det nødvendigt at respektere de fælles regler, som har til formål at beskytte de individuelle frihedsrettigheder. I de store byer er der imidlertid tale om, at forskellige befolkningsgrupper lever side om side. Disse grupper har forskellige kodekser og kulturer og er dermed fremmede for hinanden, hvilket kan føre til en svækkelse af de sociale bånd og solidariteten⁽¹²⁾. Det er nødvendigt at finde frem til en interinstitutionel og flerdimensionel løsning, så der kan iværksættes effektive forebyggelsesforanstaltninger til fordel for alle de direkte og indirekte aktører: politi, retsvæsen, socialvæsen, bolig-anvisning, arbejdsgivere og uddannelsesinstitutioner. De lokale myndigheder spiller imidlertid en særlig vigtig rolle i den henseende, da de har ansvaret for at indrette byens rum og fastlægge, hvilke tjenester borgerne skal have adgang til.

⁽¹¹⁾ ANRU.fr.

⁽¹²⁾ »La dynamique de la disqualification sociale« (Den sociale diskvalifikations dynamik) i Sciences humaines nr. 28, maj 1993.

3.5. I Europa kommer volden blandt mindreårige i byerne ganske vist til udtryk i forskellige sammenhænge og af varierende intensitet, men en analyse heraf og en undersøgelse af løsningerne er en del af en langt større juridisk og retslig ramme på EU-niveau. I øjeblikket er det for at undersøge, hvordan man forebygger ungdomskriminalitet, nødvendigt med et tværfagligt, interinstitutionelt samarbejde mellem offentlige organer og på et mere praktisk plan eksperter fra de indgribende myndigheder (socialarbejdere, politi, domstole, arbejdsgivere m.fl.). De lande, regioner og byer i Europa, som har været udsat for episoder med kollektiv vold, har vanskeligt ved at genoprette den normale tilstand, den sociale harmoni og respekten for institutionerne i hele befolkningen. Desuden koster volden i byerne dyrt set fra et materielt synspunkt, men også – og især – socialt og politisk ⁽¹³⁾.

3.6. I en situation, hvor ungdomskriminaliteten i Europa ligger forholdsvis stabilt, men hvor volds karakteren i forbindelse med de begåede lovovertrædelser er mere øjnedefaldende, viser visse **lokale programmer** i forskellige EU-lande, hvor vigtigt det er at forebygge og lægge overordnede sociale strategier for de unge i byområderne ⁽¹⁴⁾. Programmet for sikrere kvarterer i Birmingham (europæisk pris for kriminalitetsforebyggelse i 2004) havde som grundlæggende mål at nedbringe de forskellige former for vold og kriminalitet, forbedre borgernes livskvalitet og opmuntre de forskellige befolkningsgrupper til at deltage aktivt i deres egen sociale integration ⁽¹⁵⁾.

3.7. Styrkelsen af et organiseret og solidarisk europæisk samfund takket være støtten fra EU til innovative projekter med en social og integrationsmæssig dimension, garanterer, at sikkerheden og den bæredygtige udvikling i byerne styrkes. For eksempel er Urban-programmerne et fællesskabsinitiativ under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) til fremme af bæredygtig udvikling af byer og kvarterer i krise, som skaber grobund for en klar forbedring af den forebyggende indsats mod vold blandt mindreårige og kriminelle generelt.

3.8. Desuden gør udviklingen af borgerdeltagelsen i den lokale beslutningstagning samt udvekslingen af erfaringer og god praksis det muligt at fremme konceptet for »byforvaltning«, som er kendetegnet ved en række undersøgelser vedrørende restrukturering og forbedring af de offentlige ydelser, udformning og gennemførelse af nye strukturer for byforvaltning, indførelse af stabile indikatorer for vurdering af den lokale forvaltning, informationskampagner og forbedring af borgernes adgang til information.

⁽¹³⁾ I forbindelse med urolighederne i Clichy-sous-Bois i Frankrig løb de materielle omkostninger i 2005 op i 150 millioner euro.

⁽¹⁴⁾ »Prévenir la délinquance en milieu urbain et auprès des jeunes. Recueil international de pratiques inspirantes« (Forebyggelse af ungdomskriminalitet i byområder. International samling af inspirerende metoder). Det Internationale Center for Kriminalitetsforebyggelse, 2005. (www.crime-prevention-intl.org/publications/pub_113_1.pdf).

⁽¹⁵⁾ Man opnåede en reduktion på gennemsnitligt 29 % af lovovertrædelser begået af unge mod 12 % på andre sammenlignelige områder.

3.9. Der findes også andre initiativer som f.eks. den europæiske ungdomspagt, der har til formål at forbedre de unge europæeres uddannelse, mobilitet, integration på arbejdsmarkedet og sociale integration, samtidig med at en bedre forening af familie- og arbejdslivet fremmes.

3.10. Generelt fremmes de unges aktive borgerdeltagelse af det store stykke arbejde, der udføres af organisationer, der dag efter dag udfolder deres aktiviteter i felten og dermed bliver en del af de europæiske, nationale eller lokale strategier til udvikling og bekæmpelse af social udstødelse.

4. Forslag til en EU-politik til løsning af problemet med vold blandt unge i byområderne

4.1. Den foregående del af denne initiativudtalelse danner grundlag for følgende retningslinjer:

- Der bør findes en hel række af løsninger på den kollektive vold. Det gælder såvel lovovertrædelser som asociale handlinger og andre uciviliserede handlinger begået af mindreårige. Løsningerne bør hele tiden evalueres, så de uophørligt kan forbedres, og man hele tiden kan styrke de mindreåriges undervisning og uddannelse og inddrage dem i deres egen udvikling og fremtid.
- De forskellige forebyggende og alternative strategier bør fremmes gennem en klar og bæredygtig EU-politik, som er baseret på prioriteter, der er defineret på EU-niveau, og som bidrager til at løse problemerne med vold blandt mindreårige i byområderne, samtidig med at man så vidt muligt undgår retslig indgriben.
- Både på EU-niveau og nationalt bør der rettes en særlig opmærksomhed mod sociale strukturer for unge. En lang række af disse institutioner, hvad enten der er tale om foreninger eller offentlige institutioner, spiller en afgørende rolle i de unges liv, bl.a. fordi de tilbyder aktiviteter, som beskæftiger de unge, og som dermed betyder, at de unge undgår at komme ud i kriminalitet. Der bør således lægges særlig vægt på den rolle, skoler og foreninger spiller, og disse bør støttes, også med offentlige økonomiske midler.
- EU's og de internationale principper vedrørende vold og kriminalitet blandt mindreårige bør harmoniseres gennem minimumsnormer, der skal overholdes inden for de nationale lovgivninger. Endvidere skal disse principper anvendes som indikatorer for sikringen af de mindreåriges rettigheder. I betragtning af at de offentlige institutioner og organer, som er involveret i forvaltningen af byområderne, opererer på højest forskellige områder, er der grund til at gennemføre initiativer og fastlægge normer for god praksis, som vil kunne evalueres og analyseres af eksempelvis et europæisk observatorium for ungdomskriminalitet, således at der vil være adgang til pålidelige og sammenlignelige statistiske data for volden blandt unge i byområderne.

- De sanktioner og tiltag, der iværksættes af de nationale domstole, bør tage højde for den unges tarv ud fra pågældendes alder, psykologiske modenhed og fysiske tilstand, udvikling og evner ⁽¹⁶⁾. De bør altid tilpasses de personlige omstændigheder (princippet om tilpasning af foranstaltninger til individuelle behov).
- EU-institutionerne bør fremme byfornyelsesstrategier ledsaget af bæredygtige socialpolitikker, med henblik på en bedre fysisk planlægning og fordeling for at undgå udstødelse og fremme den bymæssige integration af de mest sårbare befolkningsgrupper.
- Myndighederne bør give institutionerne tilstrækkelige ressourcer i form af økonomiske midler og personale til at kunne beskytte og reintegrere de mindreårige og sikre, at indgrebene har en væsentlig betydning i de mindreåriges liv.
- Der bør sikres en hensigtsmæssig udvælgelse og særlig uddannelse af de sociale og juridiske aktører og af politiet - om muligt i henhold til europæiske referencestandarder. Desuden bør denne udvælgelsesprocedure og uddannelse løbende opdateres via et multiinstitutionelt og tværfagligt samarbejde inden for rammerne af tværnationale udvekslinger. Det skal bl.a. ske for at skabe dialog og gode forbindelser mellem politiet og de unge.
- EU-institutionerne og medlemslandene bør se 2010, der er udråbt til europæisk år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, som en mulighed for at vise deres vilje til at prioritere beskyttelsen af rettighederne hos de unge, der er i konflikt med loven, og forebyggelsen af vold i byområderne i kampen mod social udstødelse.
- EU-institutionerne bør oprette en budgetpost til beskyttelse af mindreårige mod social udstødelse i de mest marginaliserede byområder med henblik på støtte af innovative projekter i forbindelse med styrkelsen af civilsamfundets sociale samhørighed og dermed fremme initiativ og iværksætterånd blandt de unge.
- Gennemførelsen af fælles kriterier og god praksis bør sigte på forebyggelse, behandling og reintegration af unge lovovertrædere.

Bruxelles, den 15. juli 2009.

Mario SEPI
Formand
for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁶⁾ Jf. fælleserklæringen fra Valencia fra Det internationale observatorium for ungdomskriminalitet.